

NE BOJTE SE

Pred kratkim je papež Janez Pavel II. praznoval svoj življenjski jubilej - 80-letnico rojstva. Ob tem prazniku Kristusovega namestnika je ves svet - ne le krščanski - svetemu očetu iskreno zaželel vse najboljše in s tem množično izrazil vse želje in upanje današnjega človeštva, ki zre na vrednote duha, ki jih prav sedanji rimski papež tako vneto zagovarja in brani.

Vloga papežev je v vsej zgodovini Cerkve edinstvena. Institucija cerkvenega poveljarja izvira seveda iz znanega Kristusovega naročila Petru "Tu es Petrus - ti si Peter Skala in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev...", ki je od antike mimo srednjega veka pa vse do moderne dobe seveda zadobila različne podobe. Kaj pravi v zvezi z njo sam poljski papež?

"Poslanstvo Petrovega naslednika in njegovo služenje sta globoko zakoreninjena v poklicu rimskega škofa... Od vsega začetka sem prepričan, da je najpomembnejša Petrova naloga v tem, da je rimski škof..." Tako je med drugim zapisal papeževe besede francoski pisatelj André Frossard v znanih pogovorih z njim (v knjigi Ne bojte se). To je gotovo ena izmed volilnih misli papeža in njegovega odnosa do vesoljne Cerkve kot Petrovega naslednika.

Ne bomo tu analizirali vseh aspektov pontifikata sedanjega papeža, ki je vsekakor že danes zgodovinski. Njegov klic Ne bojte se takoj po izvolitvi, številni dokumenti (zlasti enciklike) z raznoliko sodobno vsebino, njegov človeški pristop in simpatija - so takoj osvojili srca vseh. Pa spet številna potovanja blizu in daleč, pa še zgodovinski preobrti, posebno padec komunizma, ki jih je gotovo tudi in predvsem sam povzročil. Sam žrtev nasilnega dejanja z zločinskim atentatom, ki je prav sedaj spet obudil eno izmed prerokb tretje fatimske skrivnosti, to in še sto in sto pomembnih dejanj za Cerkev in svet nasploh, ki sedaj živijo pred nami.

Veličina sedanjega papeža je gotovo na dlani. Od srednjega veka do renesanse smo gotovo imeli papeže, ki so dovolj markantno oblikovali svojo teokracijo, t.j. cerkveno in politično oblast (danes pa vodijo teokracijo le islamski ajatolahi...). Veliki papeži, kot so bili npr. Gregor VII. (ki je odstavil cesarja Henrika IV.), Inocenc III. (velik zagovornik cerkvene nadoblasti nad državo) in Bonifacij VIII. (začetnik svetega leta), so za nami. Teorije o papeževem ali koncilskem primatu tudi. Ostaja pa novi in večni pojem Petrovega naslednika, ki je odraz našega časa.

Če se ozremo le na papežev odnos do Slovenije, naj najprej podčrtamo dejstvo, da je prav Sveti sedež prvi v devetdesetih letih diplomatsko priznal mlado republiko. Nato dve papeževi potovanji v našo matično domovino, ki sta bili pravo zmago-slavlje. Sam Janez Pavel II. je tudi vedno v slovenskem jeziku nagovoril vernike tako v Sloveniji kot v Rimu ali na obisku v naši deželi (zlasti v Gorici in Trstu). Prav on je lani v Mariboru proglasil našega prvega blaženega škofa Antona Martina Slomška. Poleg tega je spet imenoval slovenskega kardinala. Sedaj pa je imenoval še tri slovenske škofo, s katerimi se bo nedvomno obogatila tudi celotna slovenska Cerkev.

STRAN 2

ANDREJ BRATUŽ

Skerlavai
draguljarna

TRST - Ul. Battisti 2
tel. 040 7606012

MOŽNE POLITIČNE POSLEDICE

KAJ UTEGNE POVZROČITI NEUSPEŠNI REFERENDUM

DRAGO LEGIŠA

Referendum z dne 21. maja je torej propadel, in sicer prav klavarno. Res je, da so mnogi hudo dvomili, da bo to dragoceno sredstvo neposredne demokracije uspešno, a si je verjetno prav malokdo predstavljal, da na volišča ne bo prišla niti tretjina volilnih upravičencev. Komur je pri srcu resnična demokracija, je prav gotovo resno zaskrbljen zaradi tolikšne abstinenec. Politologi si bodo ob tem pojavu še bolj belili glave kot doslej in skušali ugotoviti globlje vzroke, zaradi katerih ljudje tako množično odklanjajo neposredno sodelovanje v politiki, ki je in ostane predvsem skrb za skupno blaginjo. Referendum pa je ena pomembnejših oblik takšnega sodelovanja. Za tolikšno abstinenco očitno obstajajo natančni razlogi, saj je ne moremo smatrati le za znak brezbržnosti ali nezanimanja za javne za-

deve. Nekateri poznavalci italijanskih razmer opozarjajo predvsem na zlorabljanje tega sredstva neposredne demokracije, česar gotovo ni mogoče zanikati. V zvezi z zadnjim ljudskim glasovanjem pa je treba predvsem pripomniti, da mnogi volivci nekaterih vprašanj sploh niso mogli razumeti, tako da je bila njihova osebna odločitev za "da" ali "ne" dejansko nemogoča. Poslušati bi torej morali nasvete posameznih prišepetovalcev, ki pa gotovo niso nepristranski ali neprizadeti.

Glavni pobudniki referenduma so bili, kot vemo, radikalci in Finijeva stranka, to je Nacionalno zavezništvo. Kot že leta prej se jima je pridružil Mario Segni (sin nekdanjega predsednika republike), čigar politični cilji in politične ambicije niso popolnoma jasni. Priznati pa je treba, kako je tudi tokrat Silvio Berlusconi dokazal, da ima dober "nos", ko

je volivce pozival, naj v nedeljo, 21. maja, lepo ostanejo doma, naj torej bojkotirajo referendum. Zato se zdaj upravičeno ima za zmagovalca in se je kot zmagovalec tudi že začel obnašati. Predsednika vlade Amata poziva, naj odstopi, da se bo lahko sestavila tako imenovana "tehnična" vlada, ki naj se zavzame predvsem za to, da bi parlament odobril nove volilne predpise. V tej zvezi Berlusconi opozarja na nemški volilni sistem, ki se je izkazal za učinkovitega, saj je omogočil, da je Nemčija imela v 50 letih le sedem vlad, medtem ko jih je bilo v Italiji kakih 60! Za nemški volilni sistem sta značilna kancelerstvo in petodstotni volilni prag, kar pomeni, da stranka, ki na volitvah ne dobi vsaj pet odstotkov glasov, nima nobenega poslanca v zveznem parlamentu. Posledica tega je, da imamo v Nemčiji praviloma štiri stranke: socialdemokrate, krščanske demokrate, libe-

ralce in zelene, od katerih sta prvi dve zdaleč najmočnejši. V Italiji pa je v veljavi večinski volilni sistem z dodatkom proporcionalnega, tako da se ena četrtina poslanskih mest porazdeli po proporcionalnem sistemu.

Vlada predsednika Amata že pričinja čutili posledice nedeljskega referenduma, čeprav se v to zadevo ni vmešavala med volilno kampanjo. Prizadete pa so stranke vladne večine, med njimi zlasti Demokratična levica, ki je najmočnejša stranka tega zavezništva. Ta stranka je namreč pozivala volivce, naj se udeležijo ljudskega glasovanja, njegov izid pa je pokazal, da je bil odziv šibak. V vladnem zavezništvu pa so nekatere manjše politične skupine, kot na primer socialisti, pozivale volivce, naj ne gredo na volišča, kar je nujno še bolj zrahljalo že tako šibke politične stike. Prav gotovo drži, da je levsredinska vladna koalicija po evropskih in deželnih volitvah doživela v nedeljo tretji zaporedni poraz, ki ji utegne celo biti usoden.

Slovenska skupnost je, kot znano, pred nedeljskim ljudskim glasovanjem pozvala slovenske volivce k bojkotu v znak protesta, ker rimski parlament še ni odobril zaščitnega zakona. Predsednik poslanske zbornice Violante je pred dnevi sicer izjavil, da bo v prihodnjem mesecu juniju v poslanski zbornici na sporedu nadaljevanje razprave o Masellijevem zakonskem predlogu za zaščito naše manjšine, splošni politični položaj, kakršen je nastal po referendumu, pa se je znatno poslabšal, tako da je veliko vprašanje, če bo parlament sploh našel čas za zadeve, ki so naši manjšini najbolj pri srcu. Upamo, da se motimo, vendar nastale razmere gotovo niso obetavne.

STRAN 13

POLITIČNA KRIZA SE POGLABLJA

SLOVENIJA ŠE VEDNO BREZ VLADE

MARJAN DROBEŽ

Državni zbor je na izrednem zasedanju v torek, 23. maja, dvakrat glasoval o predlogu liste ministrov, ki bi sestavljali novo slovensko vlado pod predsedstvom dr. Andreja Bajuka. Prvo glasovanje je bilo pozno zvečer razveljavljeno, ker se volilna komisija, kot je sporočil predsednik parlamenta dr. Janez Podobnik, "ni mogla poenotiti glede enega glasu". Pri drugem glasovanju, katerega izid je bil razglašen malo pred polnočjo, se je za predlog liste sedem-

FOTO: P. PREDALIC / MAG

najstih ministrov izreklo 45 poslancev, 45 pa jih je bilo proti. Tako je manjkala ena glas, da bi bila vlada izvoljena.

Dr. Bajuk je na začetku seje ponovno predstavil program vlade in kandidate za ministre ter zanje dejal, da popolnoma ustrezajo visokim merilom, ki so potrebna za njihovo uspešno delovanje na posameznih področjih v vladi. Napovedal je ustanovitev posebnega evropskega kolegija, ki ga bo vodil predsednik vlade ter se bo sestajal vsakih štirinajst dni.

STRAN 13

02 Drago Štoka
SPOMIN NA ALFREDA BERZANTIJA

02 Breda Susič
MILOŠEVIĆ NAJ ODSTOPI

03 Marko Tavčar / intervju
BENJAMIN ZIDARIČ

05 Danijel Devetak
IVAN ŠTUHEC O CERKVI ZA DANES

06 Zora Tavčar
KNJIGI KATARINCE NA POT

07 Gorazd Bajc
JUGOSLAVIJA V HLADNI VOJNI

10 Iva Koršič
PRAZNIK ZA MALE IN VELIKE

12 Jurij Paljk
KNJIŽNA POLICA

14 Ivan Žerjal
PETDESET LET KMEČKE ZVEZE

14 Harjet Dornik
PROJEKT "ČLOVEŠKI GENOM"

ZGODOVINSKE RAZISKOVALNE NALOGE

NAŠI ZLATI IN SREBRNI MLADI RAZISKOVALCI

ŽIVKA MARC

Tudi letos so nekatere naše šole sodelovale pri zgodovinski raziskovalni nalogi, ki jo ob začetku vsakega šolskega leta razpisuje Zveza prijateljev mladine Slovenije. Letos je bila tema: *Kako so stanovali naši predniki - spremembe v bivalni kulturi*. Naloga je bila predstavljena učiteljem in profesorjem lanske jeseni v okviru zavoda IRRSAE.

Zaradi velikega števila sodelujočih šol (raziskovalnih nalog je bilo 115), so prireditelji razdelili zaključni dan za mlade raziskovalce na več delov. V sredo, 17. maja, je bilo v Sežani srečanje za primorske šole. Udeležili so se ga tudi mladi raziskovalci treh naših šol s svojimi mentorji.

Osnovna šola Pinka Tomažiča v Trebach se je vrnila obžarjena z zlatom. Raziskovalci so učenci tretjega, četrtega in petega razreda ter predstavili nalogo *Naša ljenčkina hiša bo postala muzej - Najstarejše hiše v Trebach*. Mentorici sta učiteljici Valentina Destri in Kristina Kova-

čič. Osnovna šola Frana Milčinskega na Katinari je dosegla srebrno priznanje. Raziskovalci zadnjih dveh razredov so razvili temo *Uporaba vode v preteklosti*. Mentorice so učiteljice Aleksandra Foraus, Anamarija Škabar in Srečka Tul. Srednja šola Sv. Cirila in Metoda na Katinari se je lotila mnogostransko problematične raziskave na temo *Vas ali mesto - Razvoj Lonjerja in Katinare*. Raziskovalke so sodelovale v okviru društva Lonjer-Katinara, mentorica jim je bila prof. Marta Ivašič, sodelovali so tudi profesorji slovenščine in likovne vzgoje. Vrnile so se s srebrnim priznanjem.

Dne 27. maja bo v Piranu še vseslovensko srečanje mladih raziskovalcev, na katerega so vabljeni vse skupine, ki so prejele zlato priznanje.

Skoda le, da niso uspeli na vseh šolah zaključiti raziskave v času, da bi se lahko udeležili razpisa ZPMS, saj je bilo to šolsko leto za šolnike res težko in podloženo z obvezami.

DESETA IZVEDBA AGRIMAR & FLOREST NA TRŽAŠKEM SEJMIŠČU

USPELI DNEVI KMETIJSTVA, RIBIŠTVA, GOZDARSTVA IN CVETLIČARSTVA

IVAN ŽERJAL

FOTO KROMA

Deseta izvedba Dnevov kmetijstva, ribištva, gozdarstva in cvetličarstva Agrimar & Florest (v okviru pobude je namreč stekel tudi 3. cvetličarski sejem Florest 2000), ki je potekala na tržaškem sejmišču od 18. do 22. maja, lahko beleži nadvse dober uspeh. Pobuda, ki je bila že drugič prirejena na območju tržaškega velesejma, je po podatkih organizatorjev v petih dneh privabila okoli 11.000 obiskovalcev (od teh 4.000 v nedeljo, 21. t.m.). To je enako številni obiski, kot so ga beležili na zadnjih kmetijskih dnevih leta 1998, kar pomeni, da je tržaška javnost (ali vsaj njen nezanimljivi del) v precejšnji meri dojela pomen in možnosti primarnega sektorja tudi na tako omejenem in neugodnem teritoriju, kot je tržaški.

Osnovni namen Kmetijskih dnevov je bil namreč prav ta: približati podeželje ter kmetijstvo in druge tradicionalne dejavnosti tržaškemu meščanu, da bo spoznal, kakšno naravno bogastvo ga obdaja in kako kakovostni, čeprav količinsko omejeni, so kmetijski proizvodi tržaškega podeželja. Take dejavnosti je torej vredno in treba podpirati in ohranjati, saj predstavljajo pomemben dejavnik pri ohranjanju in varstvu okolja kot tudi nezamenljivi prispevek krajevni gospodarstvu, zlasti na turističnem

področju. S tem v zvezi je bilo v teh dneh na sejmišču večkrat poudarjeno, da je treba tipične tržaške pridelke zaščititi: v ta namen je sam tržaški župan Riccardo Illy predstavil načrt o zaščitenem občinskem poreklu značilnih krajevnih pridelkov.

Vzgoja k vrednotenju kmetijstva in narave se začne že od mladih nog. Ravno zato je v okviru Kmetijskih dnevov stekel tudi Projekt šola. Tako je veliko število učencev in dijakov slovenskih in italijanskih šol v tržaški pokrajini (sejem si je ogledalo okoli 600 dijakov in učencev) pripravilo vrsto razstav na tematike, ki so bile v ospredju na 10. Dnevih Agrimar & Florest. Med nagradjenimi šolami sta bili ni-

žja srednja šola Igo Gruden iz Nabrežine in osnovna šola Pinko Tomažič iz Trebč.

Sicer je bilo v paviljonih tržaškega sejmišča možno videti marsikaj, od lepe reprodukcije kraškega gozda (tudi s prisotnostjo nagačene divjadi), travnika in domačega vrta, pa do stojnic raznih kmetijskih obratov (le-teh pa je bilo - objektivno gledano - nekoliko manj kot pred dvema letoma). Ogledati si je bilo mogoče domače živali (govedo, konje, osle, prašiče, drobnico, perutnino, zajce in noje), v ribiškem sektorju pa manjši akvarij. Vedno v ribiškem sektorju je bil na ogled majhen muzej ribištva. Šlo je za predstavitev javnosti Muzeja ribištva Tržaškega Pri-

morja, ki je nastal pred kratkim in ki ima svoj sedež v Križu. Obiskovalci so se lahko seznanili, kako je s skrbjo za gozdne površine pri nas, ogledali pa so si lahko tudi lepo cvetličarsko razstavo v okviru sejma Florest. Kmetijski dnevi so bili bogati z najrazličnejšimi pobudami, od strokovnih predavanj, srečanj in predstavitev evropskih projektov pa do jubilejnega občnega zbora ob 50-letnici Kmečke zveze (o tem poročamo posebej) in srečanja županov obmejnih občin, ki je tudi zaključilo letošnjo manifestacijo Odprtih meja 2000 (slika spodaj).

Na srečanju, ki je potekalo v nedeljo, 21. t.m., pod geslom *Od odprtih meja do skupnih načrtov*, so župani z italijanske in slovenske strani meje, a tudi iz hrvaške Istre, predstavili svoje poglede in tudi konkretne načrte o čezmejnem sodelovanju in skupnih pobudah na gospodarskem in kulturnem področju. Tako je bil npr. govor o pomenu pomorskih povezav, o vrednotenju kmetijstva (s posebnim ozirom na zaščito tipičnih pridelkov), o skupni politiki glede izkoriščanja energijskih virov, o razširitvi pobude Odprtih meja tudi na občine v hrvaški Istri, o vrednotenju naravne in kulturne dediščine idr.

SKLAD MITJA ČUK OB 20-LETNICI

KONCERT JUDOVSKÉ GLASBE

V nedeljo, 21. t.m., je bil v športno-kulturnem centru v Zgoniku lep koncert stare judovske glasbe, ki ga je oblikovala skupina The original Klezmer Ensemble. Koncert je priredil Sklad Mitja Čuk v

okviru pobud ob praznovanju 20-letnice. Na nedeljskem koncertu je prisotnim o delovanju Sklada in o pomenu praznovanja jubileja spregovorila Dorica Žagar.

FOTO KROMA

PRAZNIK V NABREŽINI

DEVETNAJST OTROK JE PREJELO ZAKRAMENT SVETE BIRME

"Z močjo Sv. Duha potrjeni v veri, da bodo Kristusovi sodelavci in pričevalci." Tako piše v veroučni knjigi in tako je v slovenščini med drugim spregovoril novi goriški nadškof Dino De Antoni na slovesnosti sv. birme, ki je bila v nedeljo, 14. maja, ob 17. uri.

Nadpastirja je v imenu nabrežinske župnijske skupno-

sti pred cerkvijo pozdravil Gregor Pertot, v cerkvi pa domači župnik Bogomil Breclj. Obreda se je udeležilo devetnajst birmancev, katerim je nadškof De Antoni spregovoril o resnosti bližajočih se dni, ko bo "zmanjkalo" naših duhovnikov, če se ne bomo pogumno lotili dela za poklice. Med birmanjem in mašo je ubrano prepeval nabrežinski cerkveni zbor pod vodstvom Alme Sedmak. Po običajni spominski

fotografiji pa sta se v imenu birmancev nadškofu zahvalila Peter in Serena ter mu v znak hvaležnosti izročila primeren dar. Za kratek "premor" se je nadškof ustavil pred cerkvijo na zakuski in ob sproščenem razgovoru, nato pa je odbrzel še na drugo svečanost.

Nadškofu se lepo zahvaljujemo in mu voščimo obilo sreče in Božjega blagoslova v naši nadškofiji.

Nova zlatarna

Tanja Preziosi

lastnik Davide Peric

Ul. S. Nicolò 11- Trst - tel./ fax 040 3720141

Srebrni okviri in pripomočki za urad GUERRINI

Zapestnice NOMINATION

Nakit iz srebra, zlata in belega zlata

Darila za poroko, krst in birmo!

Vse po najboljših cenah v centru Trsta

Obiščite nas!

CERKEV V MISIJONIH

Priloga Novega glasa dne 25. maja 2000 - Odgovorni urednik: Drago Legiša

CERKEV V MISIJONIH

»Rad bi se ponovno in iz vsega srca v imenu celotne Cerkve zahvalil misijonarjem in misijonarkam, tako redovnikom in redovnicam kot tudi laikom, ki z vso zavzetostjo, včasih tudi za ceno življenja, delujejo za evangelizacijo in splošni napredek človeštva.«

(Janez Pavel II.)

Nadškof med afriškimi otroki.
Ob njem goriški misijonar g. Michele Stevanato

Prvi občutek, ki sem ga imel na svojem nedavnem potovanju po Slonokoščeni obali in v Burkini Faso, da bi se tam srečal z našimi misijonarji "Fidei Donum", redovnicami in prostovoljci, ki tam delujejo, je bil ta, da je Cerkev božja družina.

Tamkajšnji bratje in sestre so me namreč sprejeli tako, kot sprejememo znanca: z domačnostjo in toplino.

Zato sem še jasneje začutil resničnost trditve, da evangelij vsem ljudem nudi pravo, resnično družinsko skupnost, ki jo vodi dober in usmiljen Oče.

Lahko bi tudi dodal, da v raznih skupnostih in zaselkih, ki sem jih obiskal, ni anonimnosti, ni brezosebnosti; zanimanje za bližnjega ni prazna beseda in sprejem osebe je v resnici doživela evangeljska vrednota, zato sem se povsod počutil kot doma. Spoznal sem tako, da je velikonočno sporočilo afriških škofov usmerjeno prav v potrditev in praktično uresničitev gesla: Cerkev - božja družina!

Sprejela me je celotna skupnost vernikov, porazdeljenih po nalogah, ki jih opravljajo. Kraji so bili vsi v znamenju cerkvenega občestva: cerkve, hiše, šole... Pesmi, glasba, plesi, bogoslužje, dobrohotnost, so bili znaki prisrčnega sprejema. Vse to pa je bil tudi stvaren dokaz enakosti med narodi in posameznimi osebami, ne glede na razlike v jeziku, kulturi in navadah.

Bil sem tudi sam romar jubilejnega leta, (takega sem se namreč čutil), romar, ki so ga Afričani imeli za »svetega«, kajti ti v svoji kulturi smatrajo kot takega vsakega popotnika, ki pride v njihov kraj.

POSLANICA NADŠKOFA DE ANTONIJA BOŽJA DRUŽINA SMO

Ob tej priliki sem tudi spoznal resničnost poslanice sv. očeta o preseljevanju: »Svojo dobroto moramo romarju dokazati takrat, ko je še na poti, tako da z njim delimo svoj kruh, svoj čas, svoje upanje, v svesti si, da si tako na svojem lastnem potovanju tudi sami pridobivamo novih sopotnikov.«

Nisem se čutil sprejetega »uradno«, ampak kot človek, kot duhovnik, ki so ga odvedli v »šotor« srečanja z ljubeznijo in človeško toplino.

Na to božjo družino sem se spomnil, ko sem se srečeval z osebami in kraji, ki so mi priklicali v spomin versko preteklost te, še nedotaknjene dežele, ter njena mnoga in zapletena vprašanja. Obiskal sem grob prvega krščanskega kateheta v škofiji Dedougou, Alfreda Simona Diban Ki-Zerba. Grob priča o velikih naporih tega kristjana, ki je izkusil suženjstvo in ki ga je rešila pomoč Device Marije. Mogel sem tudi opraviti neke vrste popotovanje-duhovno romanje in se prepričati, kako je pričevanje vere v prvih časih privedlo omenjeno Cerkev do utemeljitve in zahtev, ki jih terja nova evangelizacija.

Na svojem romanju sem lahko opazil sledove svetosti, na katere so me opozorili naši misijonarji, in ob njih spoznal, da Afrika nikakor ni ravnodušna do tega, kar je božjega in lepega. Prav zato je lahko za zgled tudi nam, ki nam brezbriznost dostikrat

preprečuje, da bi z zaupanjem zrl v bodočnost.

Prodl sem v duhovnost afriškega človeka, duhovnost, ki jo izražajo njegove pesmi in plesi, njegova radostna hvalnica Gospodu. Od blizu sem tudi spoznal, kako zelo afriškega človeka evharistično slavlje napolnjuje z ginjenostjo in občutkom lepote in mu s tem še bolj jasno prikazuje božjo ljubezen ter bratstvo med ljudmi.

To seveda ne pomeni, da bi v tej človeški božji družini ne bil opazil vseh težav in nujnih potreb, ki jih je treba rešiti. Problemov zares ne manjka, kot tudi ne manjka težav za izdelavo ustreznega načrta, ki bi mogel nuditi dostojno pomoč revnejšim članom te božje družine.

Potrebna sta načrtno obveščevanje in načrtno oblikovanje tistih srečnejših bratov, namreč nas, da bi tako bili sposobni sprejeti in razumeti vabilo za sodelovanje in pomoč.

Upam zato, da bodo sredstva javnega obveščanja naše dežele usmerila svoje napore ne samo v to, da bi se uresničili nekateri načrti, ki so seveda potrebni, ampak da bi se preko njih vzbudila tudi želja po osebnem udejstvovanju pri misijonskem delu.

Najbolje bi bilo, če bi v župnijah, ki so zaupane goriški nadškofiji, vsako naselje opremili s pripomočki, ki so nujno potrebni za bogoslužje, za oznanjevanje božje bese-

de, za dobrodelnost. Tako bi naši bratje imeli možnost razviti in tudi praktično zaživeti izkustvo vere, bratstva in vsestranskega razvoja.

Prav letošnje jubilejno leto nam nudi priliko, da znova pretehtamo in premislimo svoje odnose do misijonskih skupnosti ter možnosti za dosego večjega razmaha v njihovem občečloveškem razvoju in evangelizaciji. Za dosego tega cilja pa je potrebno, da se škofija z vso prizadevnostjo loti te naloge, čeprav je že mnogo naredila bodisi z raznimi gradnjami in drugimi ustreznimi pripomočki bodisi z osebjem, ki ga je prispevala. Vendar ne smemo pozabiti, da tako eni kot drugi potrebujejo pomoč. Naprave so potrebne prenovitvenih del, osebje pa pomoči, opore in seveda tudi novih poklicev.

To družino, ki je Cerkev, mora prešinjati ljubezen, ki je lastna Očetu, kateremu je usoda njegovega ljudstva vedno pri srcu: »Dobro sem videl stisko svojega ljudstva v Egiptu in slišal njegovo vpitje zaradi priganjačev; da, poznam njegove bolečine« (2 Mojz. 3, 7-8).

Isto ljubezen in isto skrb je pokazal Sin, »ki je videl množice in so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja« (Mt 9, 36-37).

Člani božje družine, ki prebivajo na Slonokoščeni obali in v Burkini Faso, lahko potrkajo na vrata naše Cerkve in našli bodo roko, ki se jim bo prožila v pomoč in jim nudila možnost, da si zgradijo svojo bodočnost.

Dino De Antoni
Nadškof

RAVNATELJ MISIJONSKEGA SREDIŠČA MSGR. BALDAS TRIDESET LET LJUBEČE SKRBI

Med rahlim pršenjem je na letališču v mestu Bouaké pristalo majhno letalo DC 3. Stolni župnik P. Pasquier in generalni vikar msgr. Dymeau sta daljnega 23. januarja 1970 pričakala goriškega nadškofa msgr. Cocolina. Gosta sta sprejela z obetavnim pregovorom baoulè:

»Če ob obisku gosta dežuje, je to znak, da se bo v bodoče zgodilo nekaj velikega.«

Če je to res, velja to tembolj za mesec januar,

ko vlada suha doba in nikoli ne dežuje.

Škof in njegovo spremstvo, to je g. Baldas in cav. Mario Burba, zastopnik civilnih oblasti škofije, so ta pregovor sprejeli pač kot vpljudno dobrodošlico in nič več. V resnici pa so to bile preroške besede, ki so se docela uresničile.

Pred 30 leti, 25. januarja 1970, je nadškof blagoslovil in uradno odprl gobavsko naselje v kraju Manikro ter izročil 30 hišic prav tolikim gobavskim družinam. Istočasno je bilo

naselje opremljeno še z elektriko in vodo; oboje je bilo dar goriške škofije, ki si je v postnem času v letih 1968-69 zadala nalogo, da bo tem ljudem pomagala, za kar gre zasluga tudi apostolu gobavcev Raoulu Folleureauju.

Zvečer istega dne, namreč 25. januarja 1970, je italijanska tvrdka Impregilo, ki je v Kossou, zaselku ivorianskega pragozda, pravkar začela z gradnjo velikega jezua, poklicala msgr. Cocolina, da bi blagoslovil temeljni kamen

cerkve, ki je po nepredvidljivih poteh Božje Previdnosti že čez tri leta postala cerkev prvega goriškega misijona v Afriki, namreč misijona v Kossou, kamor so 8. januarja 1973 dospeli prvi misijonarji (3 duhovniki, 3 sestre Božje Previdnosti in 3 laiki), ki jih je tja poslala goriška škofija.

Ko se v mislih vračamo na misijonsko pot, ki jo je naša Cerkev prehodila v teh 30 letih in to ne samo na Slonokoščeni obali, se msgr. Giuseppe Baldas (se nadaljuje na str. 2)

RAVNATELJ MISIJSKEGA SREDIŠČA MSGR. BALDAS TRIDESET LET LJUBEČE SKRBI

(nadaljevanje s 1. str.)
hkrati spominjamo tudi besed msgr. Andrea Dui-rata, francoskega misijonarja in prvega škofa v Bouakè, v čigar škofijo je takrat spadal tudi Kossou.

Msgr. Dui-rat je namreč msgr. Cocolinu in njegovim spremljevalcem pred povra-

tkom v Italijo le-teh dejal: »Pridni, pridni Goričani! Mnogo ste naredili za gobavce, vendar niste naredili ničesar, če ne boste prišli v Afriko s svojimi duhovniki, redovnicami in laiki in tu živeli med mojim ljudstvom ter mu prinesli blagovest evangelija!«

In to se je hvala Bogu,

v teh tridesetih, trudapolnih misijskih letih tudi zgodilo.

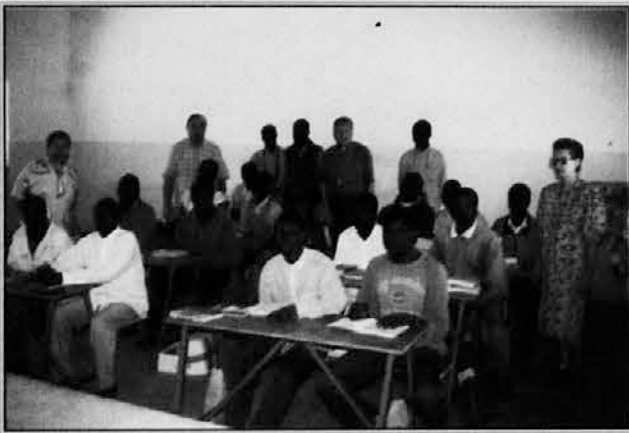
S pregovorom baoulè, ki se je pozneje izkazal kot prava prerokba, je pred 30 leti goriški škof prvič obiskal Afriko in s predlogom, ki se je prav tako v celoti uresničil, se je zaključilo tisto prvo, daljno potovanje.

V teh dneh je drugi škof, naslednik svojega goriškega prednika, p. Antona Vitala Bommarca, msgr. Dino De Antoni, stopil na afriška tla, da bi se obe prerokbi, ob sodelovanju in velikodušnosti nas vseh, mogli uresničevati še dolgo, dolgo vrsto let.
msgr. Giuseppe Baldas

Obisk v gobavskem naselju Manikrò

O KATEHISTI, KI SO STEBRI IN MOČ AFRIŠKE CERKVE

Katehisti med študijem

V začetku sedemdesetih let so pri nas zaživeli in se razvili župnijski katehisti. To so bili mlajši in že odrasli kristjani - povečini ženske -, ki so sprva bolj pomagali duhovnikom v pripravi otrok in mladincev na prejem prvega obhajila in birme.

V današnjem času se je stanje spremenilo. Župnijski katehisti niso več samo pomočniki duhovnikom, saj so se mnogi teološko in metodološko izobrazili in veliko se jih že posveča katehezi za odrasle. Nekateri pa so že strokovno usposobljeni, da lahko pripravljajo nove katehiste.

Odločilen doprinos k temu razvoju in ovrednotenju katehistov v naših krščanskih skupnostih je prišel prav iz misijonov. Tam so namreč mnogo prej kot pri nas imeli važno vlogo ob misijonarjih prav ka-

tehisti, saj so bili prevajalci, glasniki in glavni sodelavci pri evangelizaciji.

V statutu za katehiste v škofiji Yamoussokrò (na Slonokoščeni obali), je poudarjeno sledeče: »Katehist ima resnično važno poslanstvo v svoji Cerkvi. V svoji vaški skupnosti je prvi odgovoren za katehezo in liturgijo, je najvažnejši oznanjevalec evangelija. Kot človek je pozoren na vse človeške in socialne probleme ljudi v svoji skupnosti. Biti pa mora mož vere in molitve, dobrohoten, razumen, pošten, aktiven in pri vseh spoštovan.«

Če pomislim na »svoje« katehiste iz misijona Kossou, moram povedati, da bi težko našel pri kom vse te dobre lastnosti. Toda koliko čudovitih katehistov imam v tem trenutku pred očmi... Samo nekaj primerov. Kouadio David živi v vasi

Allaiyaokro in zvesto opravlja svoj poklic že dolgih 45 let. Ko mu je bilo samo 25 let, je zbolel za gobavostjo. Svoje poslanstvo pa je vztrajno opravljal, tudi ko se je še kot gobavec vlačil po tleh.

Kasneje so mu misijonarji priskrbeli invalidski voziček. Povsod ga upoštevajo in spoštujejo, tudi nekristjani, in najdejo v njem važno oporo. David mi je pogosto ponavljal tale pregovor: »Kdor sledi slonu, tega rosa ne bo zmočila.« Slon je v tem primeru Kristus, ostali sloni pa, ki naj bi jim sledili, so pastirji Cerkve.

Pomislim še na Louisa Konakou-ja, ki je že nekaj let dekan vseh katehistov z misijona Kossou, in je pošten, zvest. S svojo ženo Ivonne daje pravi zgled krščanskega družinskega življenja.

In še Marie-Pauline Camara, ki je edina ženska v skupini katehistov misijona Kossou. Zaznamujeta jo živa vera in prava evangeljska dobrosrčnost. Po poklicu je splošna bolničarka, zaposlena v dispanzerju sester v kraju Konguanou. Kot katehistinja je izredno sposobna, saj lahko vodi katehezo kar v treh jezikih. Izbrala pa je službo evangelizacije med najrevnejšimi: prizadetimi, invalidi, starimi ženicami. Osebnostno skrbi zanje po

Kateheza na misijonu Kossou

njihovih domovih in jih zbere enkrat tedensko pri sebi doma za skupno molitev in obed.

Na Slonokoščeni obali so vsi katehisti neplačani prostovoljci, ki navadno delujejo v svoji vasi in ne dobivajo nikakršnega plačila za svojo službo. Na misijonu Kossou jih je okrog štirideset, v škofiji Zamoussokrò pa okrog petsto. Osnovno znanje - usposobljenost, pridobivajo katehisti na treh ali štirih večdnevih tečajih letno. Mlajši fantje - katehisti imajo tudi možnost, da obiskujejo enoletni tečaj v povezavi s kmetijskim centrom (v kraju Brobò), ki so ga več let vodili nekateri goriški prostovoljci.

V sosednji državi Burkini Faso traja izobraževanje

katehistov 3-4 leta. Za to imajo posebna središča, ki sprejemajo samo mlajše poročene pare in jim nudijo vsako leto devetmesečni tečaj za katehiste. Ob zaključku šolanja dobijo katehisti tudi uraden mandat od škofa, ki jih lahko pošlje v katerikoli kraj svoje škofije. Tam mu zagotovijo hišo, nekaj zemlje za obdelovanje in včasih tudi skromno denarno podporo.

Spominjam se velikega spoštovanja, ki so ga imele skupnosti priseljencev iz Burkine Faso do svojega uglednega katehista Georgesa. Prihajal je dvakrat letno iz mesta Zamoussokrò, da bi nam pomagal pri izpitih za katehume, ki so opravljali različne stopnje svojega uvajanja v

krščanstvo. Nikoli se ni vračal domov praznih rok (saj je bil deležen velikodušnih darov).

Gotovo je, da so katehisti v Afriki glavni nosilci evangelizacije in pravi stebri krščanskega življenja Cerkve. V zgled nam je lahko njihovo zastojnsko in požrtvovalno služenje, odgovornost in samostojnost, ki jo imajo in obenem preprosto način življenja, ki ne izstopa v skupnosti ostalih ljudi.

A pričevanje njihovega krščanskega življenja ostaja še vedno svetel zgled in včasih cilj h kateremu stremeti. Tudi za nas.

Dario Franco,
župnik v Tržiču
in nekdanji goriški
misijonar v kraju Kossou

ŠE EN GORIŠKI DUHOVNIK POSTAL MISIJONAR NA SLONOKOŠČENI OBALI

Konec maja 1999 je odpotoval na afriška tla mlad goriški duhovnik g. Flavio Zanetti. Odšel je delovat na misijonsko postojanko Kossou. Zamenjal je sobrata don Daria Franca, ki se je vrnil v domovino in je sedaj župnik v Tržiču. G. Flavio se je hitro vživel v afriško okolje in prijel za delo. Poleg pastoralnih obveznosti, je prevzel skrb za druge dejavnosti. Goriški misijonski urad je v tem času poslal dva zabojnika z različnim materialom in vse je bilo treba razdeliti naslovnikom, to je sestram, misijonarjem, di-

spanzerjem. Še prej pa je bilo potrebno urediti zapletene procedure na carini. G. Flavio se je spopadal tudi s takim delom. Nadalje nadzoruje gradnjo (oz. končna dela) kapele v kraju Zougounou, ki jo je goriški nadškof Dino De Antoni blagoslovil 29. januarja letos ob priliki svojega pastirskega potovanja v goriške misijone.

G. Flavio je na misijon »pripeljal« tudi internet, ki je izredno koristen za pogovore na razdaljo in sporazumevanje - obveščanje sploh.

Gospodu Flaviu Zanetiju želimo tudi slovenski

verniki Božjega blagoslova in varstva na »cestah« Afrike.

Novi goriški misijonar g. Flavio Zanetti

Žene katehistov na tečaju

TOGO, RESNIČNA AFRIKA

22. decembra lani sem poletela iz zmrznjene Evrope proti jugu - na afriško zemljo, v Togo. Po evropskih mestih je vse vrelo od priprav na bližajoče se praznike. Fanatično se je povsod odštevalo koliko dni, ur, minut nas loči od vstopa v tako pričakovano novo tisočletje. Povsod se je pripravljalo silvestrovanja, zabave, umetne ognje na trgih (ne glede na stroške). Zelo sem si želela proč od vsega tega, v čemer se ne prepoznavam, v t.i. nerazviti »tretji svet«. In želja se mi je - kot velik Božji dar - uresničila.

SOCIALNO - POLITIČNO STANJE V DRŽAVI

Država Togo je podolgovata pas - ozemlje, ki leži ob Gvinejskem zalivu, stisnjeno med Ghano, Beninom in Burkino Faso na severu. Samostojna je postala 27.4.1960. V kolonialnem obdobju je spadala pod Nemčijo, kasneje je postala francoska last. Leta 1967 je z državnim udarom prišel na oblast general Gnassingbe Eyadema, ki še vedno diktatorsko vlada s podporo močne vojske. Leta 1991 se je režim navidezno odprl večstrankarskemu sistemu, a brez sprememb. Prebivalci Toga so nasplošno miroljubni in nekako vdano prenašajo dolgoletno tiranijo, a nimajo izbire, saj se vsi protesti zadušijo s silo in utihnejo.

POLOŽAJ ŠOLSTVA

Šolski sistem je že več let v krizi in slabo, pomanjkljivo deluje. Državno učno osebje vseh stopenj že več mesecev ne prejema plač. Nekaj so sicer dobili za Božič, a zastanega denarja jim navadno upravitelji ne izplačajo. In kako naj tedaj učitelji in profesorji preživljajo svoje družine? Tako že več let deluje javno šolstvo v velikih težavah. Boljši položaj je na privatnih, verskih šolah, kjer je osebje redno plačano in pouk nemoteno poteka.

V vasi Kouwè sem srečala študenta, ki je pod slamnato lopo kuril pod kovinskimi čebri za destilacijo alkohola-žganja. Zapletla sva se v pogovor in mi je potožil: »Smo na začetku leta 2000, vpisan sem na univerzi v glavnem mestu ekonomijo, akademsko leto pa se ni še začelo, ker država ne plačuje profesorjev. Kaj naj storim?? Poiskal sem si zaslužek...« Tako se razvijajo, šolajo in rastejo cele generacije mladih, v takih pogojih.

OBISK IN 20-DNEVNO BIVANJE PRI SESTRAH »BOŽJE PREVIDNOSTI« V VASI KOUWÈ

Skupnost redovnic Božje previdnosti

Skupnost redovnic sestavljajo Italijanke s. Graziella, prednica, s. Pia in s. Annabruna. Z njimi so še s. Veronika iz Brazilijske domačinke s. Pierrette, s. Eliza in s. Marie-Josè. Njihova dejavnost obsega vodstvo dispanzerja s centrom za slabo hranjene otroke-dojenčke, vrtec, ki ga obiskuje okrog 120 malčkov in center za dekleta v vasi Ahepè. Nadalje so sestre vključene v pastoralno in karitativno dejavnost okolice. Z vso vsmo se vsaka od njih razdaja delu za božje kraljestvo in to v krajih, kjer je veliko raznovrstnih težav: revščina, bolezni, vraževerstvo, nenaklonjenost nekaterih domačinov, brezposelnost in brezperspektivnost za mladino, slabe ceste, pomanjkanje električne napeljave, razkroj tradicionalne družbe, AIDS... Redovnice zvesto sledijo svojemu redovnemu ustanovitelju blaženemu Scrosoppiju in opirajo svoje delovanje na Božjo previdnost. In majhni ali večji čudeži le-te so vsakdanja stvarnost. Skupnost je zelo odprta in večkrat sprejema v svojo sredo prostovoljce, ki pomagajo na različne načine. V januarju je npr. delala pri sestrah skupina 6-7 zidarjev iz Trenta in sicer članov organizacije »Stella bianca«, ki velikodušno podpira misijone. Prostovoljci so v kratkem času sezidali hišo za zdravnika - domačina. To je bilo potrebno, saj bi drugače zdravnik, ki uspešno dela v dispanzerju, raje iskal službo v večjih mestih.

KOUWÈ: VAS-MESTO BREZ ELEKTRIKE

Večina podeželskih krajev v Togu in v Afriki še nima električne napeljave. Vas Kouwè šteje okrog 35-40 tisoč prebivalcev, ki so povečini iz etnije Ewè. Italijanska država je že trikrat nakazala sredstva (zgleda, da kar milijardo lir) za napeljavo električnega toka. Postavili so cementne droge, napeljali žice - a pred vasjo, ob vhodu v vas je zmanjkalo denarja. Tako deluje dispanzer brez potrebnih strojev, pripomočkov. K sreči je škofijski misijonski center iz Gorice poskrbel za sončne kolektorje, ki poganjajo različne naprave: hladilnik za zdravila, mikroskope in centrifugo. Ponoči pa tudi osvetljujejo dispanzer in njegovo ožjo okolico. Gorica veliko podpira delovanje redovnic, ki se vseskozi spominjajo velikodušnosti naše škofije do misijonov. Zlasti so hvaležne msgr. Giuseppeju Baldu, ki vodi misijonski urad in je nekak »župnik misijonov«. Na svojih potovanjih v škofijske misijone večkrat obišče Kouwè in prinaša seveda raznovrstno pomoč. In delovanje redovne skupnosti spet lahko napreduje, se poživljuje.

V dispanzerju deluje tudi dobro opremljen in ustrezen laboratorij za zdravstvene analize, ki odkriva razne parazite, bolezni pri bolnikih. Sestra Annabruna je višja medicinska sestra z večletno prakso v znani italijanski bolnici. Ko je pred leti prispela v Kouwè, se je z vso vsmo posvetila skrbi za bolnike in sploh delu v dispanzerju. Zlasti pa se posveča posvojitvam na razdaljo. Mnoge italijanske družine podpirajo redno podhranjene ali kako drugače potrebne otroke. Sestra jim pošlje sliko določenega otroka, ki dobiva mesečno podporo in z njim seveda cela njegova družina. Posvojitev je vedno več in pogoji mnogih družin se izboljšujejo. Prispevki znašajo letno okrog 500 tisoč lir ali več.

AIDS - SIROTE

V Togu se pojav te bolezni, AIDS, nezadržno širi. Zlasti umirajo ljudje srednje generacije in mladi. Posledice so obupne: velikokrat zbolita oče in mati, otroci ostanejo sirote in teh je vse več. Kam z njimi, kdo bo skrbel zanje? Velikokrat so to none ali tete, ki se ljubeče posvečajo še dodatnim otrokom. S posvojitvami na daljavo jim zagotovijo mesečni prispevek za hrano, zdravila obleko, šolanje. In preživetje je velikokrat zagotovljeno, saj ljudje zelo skromno živijo: niso izbirični v hrani, oblekah; povečini ne premorejo kolesa, mopedov, avtomobila, zidane hiše...

CENTER ZA PODHRANJENE OTROKE

V dispanzerju deluje center za slabo hranjene otroke. Zanj je odgovorna mlada redovnica domačinka s. Pierrette. Že dojenčki se večkrat rodijo pod normalno težo in, v kolikor ni inkubatorja, večkrat hirajo in počasi umrejo. V centru pa jim nudijo pomoč: redno mleko v prahu in drugo potrebno hrano, da si čimprej opomorejo. Ko premostijo krizo, se lahko vrnejo na svoj dom. Mame ali sorodnice, ki skrbijo za otroke, so deležne zdravstvene vzgoje o pravilni prehrani in skrbi, da bodo imele zdrave potomce.

POSEBNA POBUDA:

KOLESA ZA KATEHISTE ALI RECIKLIRAJMO KOLESA

Lansko poletje je v naši škofiji stekla akcija, ki so jo poimenovali »RICICLANDO« ali po naše »RECIKLIRAJMO KOLESA«.

Pobudniki zbirajo rabljena kolesa, ki so še v dobrem stanju in jih nato pošljejo v goriške misijone po raznih državah: na Slonokoščeno obalo, v Burkino Faso, Togo in tudi v Moldavijo.

Zamisel se je porodila in zaživela v zadrugi »Città solidale (vzajemno mesto) - Cooperativa insieme (zadruga skupaj)« v Tržiču. Podpirajo jo tudi druge goriške organiza-

cije: škofijski misijonski center, CVCS, ACLI in skavtska organizacija AGESCI.

Med nedavnim obiskom goriškega nadškofa v naših misijonskih postojankah, so bile večkrat izražene prošnje za kolesa (ali tudi motorna kolesa), da so le uporabljiva, v dobrem stanju. Razdelili naj bi jih katehistom, ki morajo prepešati na desetine km, ko obiskujejo vasi, podružnice in oznanjajo evangelij.

Goriški misijonar g. Michele Stevanato že 16 let opravlja svojo pastirsko službo v župniji Nimbo v mestu Bouakè (Slonokoščena obala). Obiskovalcem

VRTEC V KOUWÈ-JU

Otroci iz vrteca

Nekako nadaljevanje dela s podhranjenimi otroki je vrtec, ki sprejme okrog 120 otrok od tretjega do šestega leta. Razdeljeni so v tri skupine, ki živahno, veselo in navdušeno sodelujejo. Pravo veselje je vstopiti v tak razred, ko malčki npr. plešejo, pojejo, telovadijo, se učijo - kot po naših takih ustanovah. Zagotovljeni so jim tri oz. štiri obroki hrane - kakovostne in primerne hrane-in vzgoja ter priprava na vstop v šolo. Za vrtec je odgovorna s. Veronika, ob njej pa se usposablja mlajša domačinka s. Marie-Josè.

ZGODBA IZ VSAKDANA V TOGU

Mlada mamica Bernardette s svojo mamo

Bernardette je sedemnajstletno dekle, dijakinja. Ima fanta-sošolca in z njim pričakuje otroka. Ob porodu dobi krasno, zdravo deklico, a nepričakovano ostane skoraj celotno paralizirana. Tako jo srečam v paviljonu ob dispanzerju. Negibno leži, ob njej mama, ki skrbi za dojenko. Bernardette zna francosko in se začneva pogovarjati. Vdano prenaša svoj položaj, saj nima izbire. Okrog vratu ji visi rožni venček, ki se sveti v temi. Še sama deklica, skoraj otrok, doživlja hudo preizkušnjo. Večkrat jo obiščem in mi je vedno težko zanj... Čez nekaj mesecev - v teh dneh - izvem, da ji gre na bolje. Zdravnik pravi, da si bo mogoče opomogla, saj je še tako mlada. Bolničarke ji redno stojijo ob strani in jo razgibavajo. A njena bodočnost ostaja velika neznanka. Kot je meglena in negotova prihodnost velike črne celine.

T.S.

Redovnice »Božje previdnosti« v Togu - na misijonskih postojankah Kouwè in Ahepè - bi tudi potrebovale kolesa za katehiste.

Zato se je osnovala ta pobuda. Če bi se v vsaki naši župniji našlo eno samo rabljeno, a dobro kolo ali motorno kolo, bi lahko stotim katehistom (toliko je približno župnij v naši škofiji) olajšali njihovo apostolsko delovanje.

Kolesa sprejemajo ustanove ACLI, CVCS, skavtska organizacija AGESCI in Misijonski urad (v Gorici, Korzo Verdi 4, tel. 0481-81309), ki nudi vse potrebne informacije.

Misijonski center tudi poskrbi, da pošlje kolesa v zabojskih na naše misijonske postojanke.

G. nadškof z oglejsko misijonarko Ivano Cossar. V ozadju g. Giuseppe Baldas

PISMO S. BOGDANE KAVČIČ

RUANDA: ŠE VEDNO V TEŽKEM ISKANJU PREPOTREBNEGA MIRU

Gotovo se sprašujete, če sem še živa po tako dolgem molku... A v mojem srcu ni miru in vem, da mi boste zato oprostili.

V zadnjem času se je zvrstilo toliko dogodkov, da mi je bilo nemogoče redno pisati pisma. Pred več kot letom dni smo bile primorane zapreti dve naši sestrski skupnosti - postojanki zaradi stalne nevarnosti.

A že po treh mesecih smo se vrnile, da bi delovale v begunskih taboriščih. Beguncev je na tem severnem področju države zelo veliko. Uporniki in vladni vojaki pa še vedno napadajo. Da bi med civilnim prebivalstvom odkrili gverilce, ki se tam skrivajo, so vladni vojaki prisilili vaščane, da zapustijo svoje domove. Vse so zažgali. Ljudje so bežali in si na poljih uredili zasilna bivališča. Šele po dveh, treh mesecih so jim nevladne organizacije priskrbele plastične zaščitne folije na zasilnih kolibah. Ljudi se polašča obup, saj živijo v stalni nevarnosti in negotovosti.

Me redovnice zaenkrat stanujemo v bližini neke bolnice, saj so se v naše hiše naselili pribežniki. Vsak dan se vračamo iz teh krajev v našo škofijo, ki je oddaljena kakih 30 km. V lanskem aprilu smo se lahko začasno vselele v hišo nekega zdravnika, saj je bila naša zasedena še do meseca junija. Ljudje pa so se morali seliti še dvakrat, trikrat. Ob vsakem prisilnem premiku pa so ponovno izgubili vse svoje ubogo imetje, ki so ga dobili od dobrodel-

nih organizacij. Odrasli in otroci, vsi so premalo - slabo hranjeni. To je zares katastrofa! K sreči nam je priskočila na pomoč organizacija CONCERN, ki je poskrbela zlasti za otroke. Ob bolnišnici so pripravili zasilno šotirišče za otroke in vanj sprejeli več kot 500 podhranjenih malčkov, da bi jim lahko tako pomagali.

Prav zaradi tega so me iz Kigalija premestili v ta kraj, Nemba, ki se nahaja na severu Ruande, ki je bila kot vemo grozno prizadeta zaradi množičnih pokojev in nepopisnega nasilja.

Tako sem začela svoje delo med otroki. Prebivalstvo še vedno živi v groznem strahu, pod šokom. Vedno se bojijo, da bodo morali znova bežati.

Začenjajo pa obdelovati polja in to je upanje v boljšo prihodnost. Radi bi čimprej obdelovali zamljo, zato prosijo za orodje, motike in živino: koze, ovce. Tako bodo dobili nekaj gnoja. Vse njihove krave, koze itd. so bile namreč zaklane. Zemlja pa ni prav rodovitna in če ni pognojena, skopo obrodi.

Zato smo začeli s pomočjo Centra za podhranjene kupovati jagnjeta, da jih damo najbolj revnim in potrebnim družinam. Delimo tudi perutnino in zajce, ki se hitro razmnožujejo. Vse te male pobude pa lahko uresničujemo samo s pomočjo raznih dobrotnikov.

Želele smo posneti nekaj fotografij, da bi vam jih poslale, a mogoče veste, da je to zelo delikatno, nevarno in nas lahko stane tudi življenje.

Uporniki in vladni vojaki so tu in fotografirati skrajno bedo se jim zdi sramota, ki pa dokazuje resnične življenjske pogoje tukajšnjega prebivalstva.

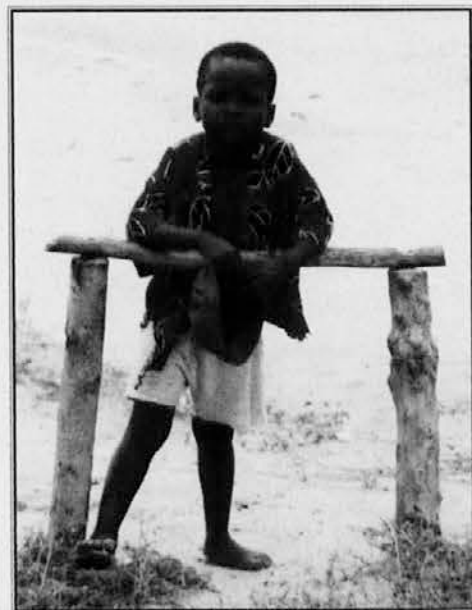
Sile zla so se razbohotile in ne samo v Afriki. Mislim, da je v vsakem človeku prisotno nekaj nasilja in če dobi ugodna tla, izbruhne na dan.

K sreči pa sta dobroti in ljubezen mnogih ljudi proti temu nasilju, saj bi bil drugače naš svet že izgubljen.

Ob koncu tega pisma bi vam rada izrazila vso svojo hvalečnost za vse, kar dobrega storite pri lajšanju revščine, bede v svetu. In to v tem predelu srednje Afrike. Naj vam Gospod stotero povrne!

V mojih molitvah gotovo ne boste pozabljeni...

Sestra Bogdana Kavčič

PREJEMKI

DEKANIJA OGLEJ	27.985.700
DEKANIJA ČERVINJAN	17.398.200
DEKANIJA KRMIN	21.530.000
DEKANIJA DEVIN	9.983.850
DEKANIJA GORICA	50.421.850
DEKANIJA GRADIŠČE	17.101.500
DEKANIJA TRŽIČ	30.763.000
DEKANIJA RONKE	10.652.600
DEKANIJA ŠTANDREŽ	10.652.010
DEKANIJA VISCO	44.587.010
SKUPNO VSE ŽUPNIJE	269.775.710
ŠOLE	10.045.420
RAZNE ORGANIZACIJE, USTANOVE, SKUPINE	291.342.527
NAMENI ZA SV. MAŠE	33.155.000
RAZLIČNI DAROVI	416.451.635
ODBOR CEI (ITALIJANSKA ŠKOFOVSKA KONFERENCA) OD PRISPEVKOV 8 OD TISOČ	110.000.000
SKUPNO	1.130.770.292

IZDATKI

1) VZDRŽEVANJE MISIJONSKIH POSTOJANK NIMBO IN KOSSOU IN TEHNIČNE ŠOLE KOSSOU (SLONOKOŠČENA OBALA)	447.737.853
2) POBUDA »OPERAZIONE VISTA« - ZA ZDRAVE OČI	68.178.351
3) HIŠE ZA GOBAVCE, NAKUP IN POŠILJANJE ZDRAVIL	78.350.500
4) PODPORA NAČRTOMA ZA ALFABETIZACIJO (NADŠKOFIJA DEDOUGOU) IN ZA RAZVOJ (TOGO)	164.783.756
5) DAROVI GORIŠKIM IN DRUGIM MISIJONARJEM PO SVETU	158.545.259
6) SODELOVANJE S ŠKOFIJO JASI-BUKAREŠTA (ROMUNIJA)	26.230.500
7) PRISPEVKI ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV, URADNIŠKI STROŠKI, POŠILJKE, VOZILA	108.158.085
8) STROŠKI ZA ANIMACIJO, PRIPOMOČKE	92.118.018
9) NAMENI ZA SV. MAŠE	25.943.000
10) PRIMANJKLJAJ DO 31.12.1998	24.281.135
SKUPNO	1.194.326.457

DEVINSKA DEKANIJA

NEBREŽINA	3.600.000
DEVIN	783.000
MAVHINJE	400.000
ŠEMPOLAJ	820.000
ZGONIK	450.000
SESLJAN - SV. FRANČIŠEK	2.530.850
RIBIŠKO NASELJE	1.400.000
SKUPNO	9.983.850

ŠTANDREŠKA DEKANIJA

KRMIN - SUBIDA	500.000
DOBERDOB	250.000
GABRJE	279.000
JAZBINE	120.000
GORICA - SLOV. PASTORALNO SREDIŠČE	3.120.000
DOL	420.850
PEČ	292.000
PODGORA	-
PEVMA - ŠTMAVER	1.000.000
RUPA	378.000
ŠTEVERJAN	840.000
VRH SV. MIHAELA	751.000
ŠTANDREŽ	730.000
SOVODNJE	1.972.600
ZAVOD SV. DRUŽINE	3.500.000
ZAVOD SV. DRUŽINE - GOSTJE IN KAPELA	700.000
SESTRE ČUDODELNE SVETINJE	2.200.000
SKUPNO	17.052.000

